El sexe com a antídot contra la guerra

El cas de les Xandrines és un cas singular. Tant de bo n'hi haguessin més, però no sovintegen. Ho dic en el sentit que es tracta d'una companyia teatral formada únicament per dones que ha tingut una magnífica resposta del públic en tots els muntatges que ha presentat. L'últim és 'Lisístrata', la divertida comèdia d'Aristòfanes, estrenada al Teatre de Mira-sol, en què les dones atenenques es conjuren negant-se a copular amb els homes mentre aquests no deixin de fer guerres.

En aparença, 'Lisístrata' és tan sols una comèdia lleugera, intranscendent, sense cap més intenció que entretenir el públic una estona, però no és ben bé així. D'entrada, parteix d'uns fets reals, com ara el desastre que va suposar la lluita atenenca per Sicília, i la tragèdia quotidiana derivada del fet d'entendre la guerra com un sistema de vida permanent. Però hi ha més coses. Hi ha, per exemple, el parentiu entre la guerra i el mite de la virilitat. Les guerres, lligades sempre a conceptes com la força, la bel·licositat, el poder, el coratge, l'honor, l'exèrcit, l'armament..., han estat, des de sempre, un element per mitjà del qual els homes han reafirmat la seva masculinitat, fins al punt que demanar-los que hi renunciïn, especialment en aquells temps, és gairebé com demanar-los que renunciïn a ser homes.

A 'Lisístrata', consegüentment, els homes se'n riuen d'aquesta pretensió de les dones; però a mesura que va passant el temps i que el desig sexual s'accentua, Atenes esdevé un bosc espès d'ereccions i les coses fan un tomb. Un tomb força divertit i que és un terreny ideal per a les Xandrines. El seu muntatge, dirigit per Roger Cònsul, és una versió lliure de l'obra d'Aristòfanes, que incorpora fets i noms de l'època actual per fer més visible que la guerra és una xacra humana tan inherent al present com ho era en el passat.

Realment esplèndida Mayte Calvo, en el paper de Lisístrata, la dona atenenca que té la feliç idea del complot sexual i que no sols convenç les seves compatriotes, sinó que també persuadeix les dones espartanes de fer el mateix. És tanta la il·lusió, és tant l'entusiasme que posen les Xandrines en l'espectacle, que és impossible que no portin el públic al seu terreny. Molt bona, per cert, la idea de desaparellar la gent a la platea i situar els homes a una banda i les dones a l'altra, ja que això accentua la comicitat d'algunes situacions i cohesiona molt més el joc escènic entre actrius i espectadors.

Núria Bou, Sílvia Claramunt, Virgínia Cervera, Mireia Monells, Olga Munté i Maria Vancells són unes grans actrius, i veure-les en escena sempre és un plaer. A 'Lisístrata', d'acord amb els personatges que interpreten, saben ser llestes, ambigües, enginyoses, intuïtives i assertives, alhora que també sensuals, provocadores, diablesses i gates maules. Especialment divertit és el moment en què les dones comencen a acusar també l'abstinència sexual i el seu bàndol presenta algunes dissimulades desercions. Tal vegada arribarà un dia en què la humanitat estarà tan ocupada pensant en les moltes maneres de fer l'amor, que no tindrà temps de pensar en les moltes maneres de fer la guerra.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/133933.html

Copyright 2024 Cugat.cat